

Arrest

nr. 54 734 van 21 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEVOS, loco advocaat S. SCHÜTT, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 februari 2010 toe in België en diende op 25 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 1 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd echter ingetrokken, zoals blijkt uit het schrijven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010 (stuk 7, Briefwisseling), waardoor het hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 3 september 2010 doelloos werd (RvV 3 september 2010, nr. 47 730).

1.3. De commissaris-generaal nam op 4 oktober 2010 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 5 oktober 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnisch Albanese afkomstig uit Kumanovë te zijn en het Macedonische staatsburgerschap te bezitten. Op een dag in augustus 2009, in de namiddag, kwamen gemaskerde en geüniformeerde politieagenten met meerdere wagens naar uw woning voor een controle op wapens. De agenten vermoedden dat uw broers bij het gewapende conflict in Macedonië betrokken waren geweest. U stond de agenten te woord en zei dat uw broers afwezig waren. De agenten doorzochten uw woning, zonder resultaat. Vervolgens wilden de agenten uw enige aanwezige broer, die ernstig ziek is, meenemen naar de politiepost, hetgeen u weigerde, waarna de agenten zeiden dat u met hen naar de politiepost diende mee te gaan om enkele vragen te beantwoorden. U stapte in de politiewagen en werd onmiddellijk geboeid en geblinddoekt. U werd naar een onbekende plaats gebracht, waar u door twee tot vier agenten werd bedreigd, geslagen en verkracht. U verloor het bewustzijn. De volgende ochtend werd u naar huis teruggebracht. Onderweg kwam u weer bij bewustzijn. Uw belagers zeiden u uitdrukkelijk, alvorens u te laten gaan, dat u uw ongeboren kind niet mocht laten weghalen, zoniet zouden ze nogmaals hetzelfde met u doen. Nadien kwamen de agenten nooit meer naar uw woning. Twee weken na uw verkrachting merkte u dat u niet langer ongesteld werd en vermoedde u zwanger te zijn. U ging naar een privé-arts in Skopje, die uw vermoeden bevestigde. U verzocht onmiddellijk om een abortus, wat hij ook deed. Omdat u niet langer kon leven met de angst dat u nogmaals hetzelfde zou overkomen, besloot u Macedonië te ontvluchten. U verliet alleen uw land van herkomst in februari 2010 en week via onbekende landen van doorreis naar België, waar uw broer, Sami Aliti en zijn echtgenote (O.V. 6.570.155), reeds verbleven, uit. U vroeg op 25 februari 2010 asiel aan. U bent in het bezit van uw Macedonische identiteitskaart, uitgereikt te Kumanovë op 17 augustus 2006, en uw Macedonische geboorteakte, uitgereikt op 17 juni 1980 te Kumanovë. Op 10 september 2010 zond u mij een brief van een huisarts toe, waarin deze aan een collega-arts verzoekt uw dossier over te maken.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen in het kader van uw asielaanvraag volkomen tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet in het bezit was van enig identiteitsdocument. U voegde toe in Macedonië geen identiteitsdocumenten te hebben gehad (verklaring DVZ vraag 21). Ook tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen. U had immers uw identiteitskaart in 2001 of 2002 verloren; een paspoort had u nooit gehad (gehoor CGVS I p. 2). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legde u evenwel een Macedonische identiteitskaart en geboorteakte neer. Eveneens verklaarde u toen in Macedonië een paspoort te hebben gehad (gehoor CGVS II pp. 5-6). Gevraagd waarom u uw identiteitskaart en geboorteakte niet had neergelegd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, stelde u dat u die toen vergeten was in het opvangcentrum en daarom had gezegd dat u geen identiteitsdocumenten had. Toen u vervolgens werd gevraagd waarom u dan niet tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal had gezegd dat u uw identiteitsdocumenten was vergeten mee te nemen, stelde u niet meer te weten wat u toen had gezegd en of u al dan niet had verteld dat u was vergeten uw identiteitsdocumenten uit het opvangcentrum mee te nemen. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal inzake uw identiteitsdocumenten, stelde u uiteindelijk dat u op aanraden van anderen had verzwegen dat u bij uw aankomst in België in het bezit was van identiteitsdocumenten (gehoor CGVS II pp. 5-6). Deze verklaring is evenwel niet in het minst afdoend daar van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij/zij van bij het begin van zijn/haar asielprocedure, wanneer hij/zij uitdrukkelijk om bescherming verzoekt, de bevoegde autoriteiten van alle feiten en elementen die relevant zijn bij de beoordeling van zijn/haar asielaanvraag, op de hoogte brengt en zijn/haar volle medewerking verleent bij het vaststellen van de identiteit en de waarachtigheid van het asielrelaas. Gelet op voorgaande vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid danig in het gedrang.

Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat uw broer, S.(...) A.(...), problemen had met de Macedonische autoriteiten en u zich daardoor voortdurend bedreigd voelde. U kon evenwel deze problemen niet uiteenzetten omdat u te jong was ten tijde van het gebeurde (vragenlijst CGVS vraag 5). U verklaarde er verder uitdrukkelijk zelf nooit problemen met uw autoriteiten, noch met medeburgers te hebben gehad, evenmin had u ooit problemen van medische of socio-economische aard (vragenlijst CGVS vraag 8). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u aan onwel te zijn en wenste u het gehoor te staken. U verklaarde wel zich aan te sluiten bij de vluchtmotieven die eveneens door uw broer, S.(...), werden aangehaald. U haalde zelf geen andere vluchtmotieven aan (gehoor CGVS I p. 5). Vervolgens werd in hoofde van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Ten aanzien van u werd een zogenaamde volgbeslissing op de beslissing van uw broer genomen. In uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalde u evenwel aan in Macedonië door de politie te zijn verkracht, hierdoor zwanger te zijn geworden en een abortus te hebben ondergaan. U stelde hier op het Commissariaat-generaal niet over te hebben verteld omdat u telkens flauwvalt wanneer u aan het gebeurde denkt (zie verklaring in administratieve dossier). Om die reden werd besloten de weigeringsbeslissing in te trekken en u nogmaals te horen opdat u de kans zou krijgen uw asielmotieven integraal uiteen te zetten. U haalde bij aanvang van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uw werkelijke asielmotieven niet had aangehaald omdat u toen werd bijgestaan door een mannelijke tolk. Toen u vervolgens werd gevraagd hoe het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal was verlopen, stelde u opnieuw door een man te zijn gehoord, waardoor u de waarheid evenmin had kunnen vertellen (gehoor CGVS II p. 2). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, op de uitdrukkelijke vraag of u voor het gehoor op het Commissariaat-generaal wenste bijgestaan te worden door een mannelijke of vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk, had geantwoord dat u geen voorkeur had (vragenlijst CGVS vraag 7), antwoordde u dat u er sowieso van uitging dat u op het Commissariaat-generaal door een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk zou worden gehoord, daar u een vrouw bent (gehoor CGVS II p. 2). Deze verklaring overtuigt niet, temeer daar u even later tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat u uw eigenlijke vluchtmotieven tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet had uiteengezet omdat u niet wilde dat uw schoonzus, die diezelfde dag op het Commissariaat-generaal werd gehoord, ervan op de hoogte zou geraken (gehoor CGVS II p. 9).

Daarenboven zijn uw verklaringen door de Macedonische politie te zijn verkracht, waarna u zwanger zou zijn geworden en een abortus zou hebben ondergaan, niet aannemelijk. Vooreerst verklaarde u in uw vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat u nooit problemen met uw autoriteiten, noch met medeburgers, heeft gehad (vragenlijst CGVS vraag 8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u in augustus 2009 bezoek te hebben gekregen van gemaskerde geüniformeerde politieagenten, die een huiszoeking naar wapens uitvoerden. Vervolgens werd u door de politie meegenomen, bedreigd, geslagen en verkracht (gehoor CGVS II pp. 7-8, 10). Alvorens u te laten gaan, zouden uw belagers u uitdrukkelijk hebben gezegd dat u, indien u uw ongeboren kind zou laten verwijderen, nogmaals hetzelfde zou overkomen (gehoor CGVS II pp. 11-12). Gevraagd hoe de agenten, die u net hadden verkracht, wisten dat u op dat moment zwanger was geworden, antwoordde u louter dat zelf ook niet te weten (gehoor CGVS II p. 15). In uw verzoekschrift gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, d.d. 5 juli 2010, staat evenwel te lezen dat de agenten na de verkrachting nogmaals bij u thuis langskwamen en u verplichtten uw ongeboren kind te laten weghalen, zoniet zouden zij u nogmaals hetzelfde aandoen (verzoekschrift RVV, d.d. 5 juli 2010, p. 3). Deze verklaring staat evenwel haaks op uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, waarbij u verklaarde dat uw verkrachters op het moment van uw verkrachting zeiden dat u uw ongeboren kind niet mocht laten weghalen, zoniet zouden zij u hetzelfde nogmaals aandoen (gehoor CGVS II pp. 11-12). Bovendien verklaarde u dat u uw belagers, nadat zij u vrijlieten, niet meer heeft teruggezien en u evenmin na uw verkrachting nog enig contact met de politie heeft gehad (gehoor CGVS II p. 15). Tevens verklaarde u bijzonder zwaar toegetakeld te zijn door de agenten: u werd aan de haren getrokken, kreeg oorvegen, werd met een matrak geslagen en brutaal door meerdere agenten verkracht (gehoor CGVS II p. 13). Uw baarmoeder werd vernield (gehoor CGVS II p. 14). U wachtte echter na het gebeurde nog ruim twee weken, tot u vaststelde dat u niet langer ongesteld werd, alvorens een arts te contacteren (gehoor CGVS II pp. 13-14). Uw verklaring dat u uit angst zolang wachtte om medische hulp te zoeken, overtuigt, gezien de ernst van de door u aangehaalde mishandelingen, niet in het minst. Bovendien slaagde u er niet in de naam, noch het adres weer te geven van de privé-arts die een abortus bij u zou hebben uitgevoerd (gehoor CGVS II pp. 13-14). Evenmin beschikt u over enig (begin van) bewijs van de door u aangehaalde feiten, zoals medische attesten. Gezien u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u

later die dag een afspraak met een arts had (gehoor CGVS II p. 6), werd u met aandrang verzocht u volledig te laten onderzoeken en de arts te vragen een attest van zijn bevindingen op te maken (gehoor CGVS II pp. 14-15). U stuurde mij evenwel louter een brief van een huisarts, gericht aan een collega-arts met het verzoek uw dossier over te maken, toe. Nergens in dit document wordt uw medische toestand beschreven.

Aldus dient vastgesteld te worden dat, gezien uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen en daar u er niet in geslaagd bent enig (begin van) bewijs van het door u aangehaalde asielrelaas te overleggen, niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven.

In het kader van de asielaanvraag van uw huidige partner, N.(...) S.(...) (O.V. 6.551.833), die u in België ontmoette (gehoor CGVS II p. 4), nam ik eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake de asielaanvraag van uw broer en schoonzus, S.(...) en N.(...) A.(...) (O.V. 6.570.155), nam ik, zoals hoger opgemerkt, reeds eerder een weigeringsbeslissing.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, daar zij enkel uw identiteit en nationaliteit kunnen staven, die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen het eerste motief van de bestreden beslissing aan dat zij haar identiteitsdocumenten heeft voorgelegd ter gelegenheid van het gehoor van 2 september 2010. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat zij haar volledige en correcte identiteitsgegevens heeft meegedeeld aan de Belgische asielinstanties. Verzoekster stelt dat zij de raad had gekregen haar identiteitsdocumenten niet voor te leggen bij haar asielaanvraag. Omdat ze argwaan koesterde ten aanzien van de asielinstanties, had ze deze raad opgevolgd. Pas nadat zij had begrepen dat ze de Belgische autoriteiten kon vertrouwen, had ze haar identiteitsdocumenten spontaan voorgelegd. Verzoekster oppert dat het aanvankelijk niet-voorleggen van haar identiteitskaart en haar geboorteakte zonder gevolg zijn gebleven voor de procedure. Een identiteitskaart kan volgens verzoekster, in tegenstelling tot een paspoort, geen indicatie geven over de gevolgde reisweg. Verzoekster wijst erop dat zij haar correcte identiteit heeft meegedeeld zodat er geen sprake was van enige intentie tot misleiding van de Belgische asielinstanties. Tijdens het gehoor van 2 september 2010 werd aan verzoekster gevraagd waarom zij niet tijdens haar eerste gehoor op 23 maart 2010 de correcte informatie had verschaft over haar identiteitsdocumenten. Het antwoord op deze vraag ligt volgens verzoekster voor de hand, aangezien tijdens het eerste gehoor werd vastgesteld dat zij niet in staat was om zich te concentreren, om de tolk goed te begrijpen en om in volzinnen te antwoorden. Het gehoor werd geschorst om verzoekster de mogelijkheid te geven even te rusten en het gehoor werd uiteindelijk stopgezet. Verzoekster wijst erop dat het duidelijk is dat zij in die omstandigheden geen correcte antwoorden kon geven, zodat deze antwoorden niet tegen haar gebruikt kunnen. Volgens verzoekster is de uitleg die zij gaf voor de discrepantie tussen haar verklaringen wel degelijk afdoende waardoor het eerste motief van de beslissing niet kan worden aangenomen.

Verzoekster wijst vervolgens op het feit dat zij het erg moeilijk heeft om te spreken over wat haar in haar land van herkomst is overkomen. Zij citeert uit haar "beroepsschrift" van 5 juli 2010 waarin dit probleem reeds werd aangekaart en zij stelt dat haar terughoudendheid om over dit voorval te spreken niet één enkele reden, maar een combinatie van redenen heeft. Volgens verzoekster is de motivering van de bestreden beslissing als zou verzoekster tegenstrijdig zijn over dé reden waarom zij niet van meet af aan over haar persoonlijke vluchtmotieven heeft gesproken, niet correct. Verzoekster wijst erop dat zij heeft geprobeerd uit te leggen waarom zij hierover niet onmiddellijk gesproken heeft, en zij heeft deze redenen opeenvolgend geduid. Verzoekster wijst op de reeds aan bod gekomen redenen, met name het traumatiserend karakter van de gebeurtenis, het schaamtegevoel, het onwel worden tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de mannelijke dossierbehandelaar of mannelijke tolk, de angst dat haar schoonzus op de hoogte zou geraken van de verkrachting en op enkele andere punten. Zo benadrukt verzoekster dat zij afkomstig is uit een islamitisch gezin met 5 zonen, zij enkel lager onderwijs heeft gevolgd en nooit heeft gewerkt waardoor zij erg weinig zelfredzaam is en weinig ervaring heeft met het nemen van beslissingen. Verzoekster wijst ook op de obsessie die in de islamitische cultuur bestaat met vrouwelijke maagdelijkheid welke rechtstreeks gekoppeld wordt aan de idee van de familie-eer. In die opvatting vormt verkrachting voor

de vrouwelijke slachtoffers maar een zeer pover excuus voor buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen. Volgens verzoekster dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster niet alleen verbleef in het opvangcentrum in Broechem, doch dat ook haar broer en schoonzus er verbleven. Verzoekster wenste niet dat haar persoonlijke asielmotieven aan haar familieleden ter kennis zouden worden gebracht en zij heeft zich dan ook laten bijstaan door een andere raadsman dan deze van haar broer en schoonzus. Tenslotte wijst verzoekster op het feit dat haar verweten wordt dat zij bij het invullen van het vragenformulier geen voorkeur heeft uitgesproken nopens de verdere behandeling van haar asielaanvraag door een man of door een vrouw. Verzoekster stelt dat dit submotief niet eerlijk is ten aanzien van verzoekster aangezien zij tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat was over haar persoonlijke vluchtmotieven te spreken. Verzoekster wijst erop dat de vraag of de asielzoeker bij voorkeur in het bijzijn van een mannelijke of een vrouwelijke medewerker of tolk wil worden gehoord geen vrijblijvende vraag is. Aangezien zij niet kon vertellen wat haar overkomen was, kon zij, zo meent verzoekster, ook de redenen niet aangeven waarom zij verder door een vrouwelijke tolk en dossierbehandelaar gehoord wenste te worden. Verzoekster wijst erop dat de kwetsieuze vraag op het einde van een gehoor dat de bedoeling heeft om zo kort mogelijk te zijn wel niet met grote aandrang zal zijn gesteld, zodat aan het genoteerde antwoord geen grote gevolgtrekkingen kunnen worden *“getrokken”*.

Wat het gebrek aan bewijs van de verkrachting betreft, verwijst verzoekster naar de redenen waarom zij niet van bij aanvang haar persoonlijke vluchtmotieven heeft meegedeeld, en zij verwijst hiernaar. Verder stelt verzoekster dat wat de houding van de verkrachters betreft, in de eerste plaats dient te worden gekeken naar het schriftelijk relaas van verzoekster zoals bijgevoegd bij het *“beroepsschrift”* van 5 juli 2010. Verzoekster oppert dat zij dit relaas in relatieve rust heeft kunnen opstellen waarbij ze haar gedachten beter kon ordenen dan tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verwarring waaraan zij ten prooi valt telkens zij zich haar wedervaren voor de geest dient te halen, vormt volgens verzoekster een voldoende verklaring voor de hulpeloze antwoorden die zij, met name tijdens het tweede gehoor, heeft gegeven op dit punt. Verzoekster wijst erop dat het bevreemdend is dat uit de motieven niet blijkt dat de commissaris-generaal de genoemde eigen verklaring van verzoekster heeft laten vertalen, terwijl het om een cruciaal stuk gaat dat de commissaris-generaal ertoe heeft gebracht om de eerder genomen weigeringsbeslissing in te trekken. Ten slotte wijst verzoekster erop dat zij zich al meermaals door een arts heeft laten onderzoeken. Blijkbaar is er geen goede communicatie geweest nopens het doel van het medisch onderzoek, met name het vaststellen van blijvende letsels ten gevolge van de verkrachting en de ondergane abortus. Verzoekster stelt dat dokters er blijkbaar van uitgaan dat asielzoeker enkel medische attesten wensen met het oog op het indienen van een aanvraag tot medische regularisatie. Verzoekster verwijst naar het medisch attest dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, maar onderstreept wel dat zij op doktersvoorschrift het medicijn REDOMEX, een antidepressivum, neemt. Verzoekster besluit dat ook het derde motief van de bestreden beslissing niet kan worden aangenomen.

2.2. Aangezien verzoekster in haar verzoekschrift inhoudelijke kritiek uitoefent op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

2.3. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoekster volkomen tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar identiteitsdocumenten. In de beslissing wordt gewezen op verzoeksters aanvankelijke verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zij stelde in Macedonië geen identiteitsdocumenten te hebben gehad en deze in 2001 of 2002 verloren was. Tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen legde verzoekster echter haar identiteitskaart en geboorteakte neer. Er wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekster na confrontatie aanvankelijk stelde niet meer te weten wat zij tijdens de interviews had gezegd en haar documenten vergeten was, terwijl ze later stelde op aanraden van anderen te hebben verzwegen dat zij over documenten beschikte. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster zich wat haar asielrelaas betreft, aanvankelijk aansloot bij de asielmotieven die door haar broer S. werden aangehaald.

In de beslissing wordt vervolgens gewezen op het feit dat verzoekster slechts in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen melding maakte van het feit dat zij door de Macedonische politie was verkracht. Verzoekster haalde als reden voor haar verzuim om haar werkelijke vluchtmotieven niet mee te delen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij toen werd bijgestaan door een mannelijke tolk. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekster echter geen voorkeur had uitgedrukt toen haar bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd of zij wenste bijgestaan te worden door een mannelijke of een vrouwelijke dossierbehandelaar. Toen zij hiermee werd geconfronteerd, stelde zij dat zij ervan uitging

sowieso door een vrouwelijke dossierbehandelaar en een tolk te worden gehoord omdat zij vrouw is. Deze verklaring overtuigt niet, zo stelt de bestreden beslissing, aangezien verzoekster later opgaf dat zij haar asielmotieven niet had weergegeven om te vermijden dat haar schoonzus ervan op de hoogte zou geraken.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeksters verklaringen over de verkrachting, de zwangerschap en de abortus niet aannemelijk zijn. Verzoekster stelde immers aanvankelijk nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend. Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster echter dat zij in augustus 2009 bij een huiszoeking door geüniformeerde en gemaskerde politie-agenten te zijn verkracht. De belagers zouden verzoekster uitdrukkelijk hebben gezegd dat haar nogmaals hetzelfde zou overkomen wanneer zij het ongeborn kind zou laten verwijderen. Toen verzoekster echter geconfronteerd werd met de vraag hoe de agenten die haar net hadden verkracht wisten dat zij op dat moment zwanger was geworden, diende zij het antwoord schuldig te blijven. Bovendien blijken haar verklaringen tegenstrijdig met wat zij in haar verzoekschrift had uiteengezet. Verzoekster verklaarde ook zwaar te zijn toegetakeld door haar belagers, maar slechts na twee weken, toen zij vaststelde dat zij niet langer ongesteld was, een arts te hebben geraadpleegd. Verzoekster herinnerde zich de naam van de privé-arts die de abortus had uitgevoerd niet en verzoekster bracht geen enkel medisch attest bij dat haar relaas kon staven. Aan verzoekster werd bovendien tijdens het gehoor gevraagd zich volledig te laten onderzoeken en een attest met de bevindingen over te maken, maar verzoekster maakte enkel een brief van de huisarts over waarin verzocht wordt om haar dossier over te maken. Hieruit vloeit volgens de bestreden beslissing voort dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.4. In de eerste plaats benadrukt de Raad dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146; RvS 15 juli 1992, nr. 40.037).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar asielaanvraag van 25 februari 2010 schijnbaar niet in het bezit was van enig identiteitsdocument (stuk 5, eerder overgemaakt dossier, stuk 13, Bijlage 26). Bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dat zij geen identiteitskaart had gekregen en enkel een geboorteakte had toen zij haar identiteitsdocumenten na haar terugkeer in 2001-2002 niet meer terugvond (stuk 5, eerder ingediend dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS 23/03/2010, p. 2). Verzoekster legde echter een Macedonische identiteitskaart neer, uitgereikt in 2006, bij haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, dat plaatsvond na de intrekking van een eerdere beslissing (stuk 9, Documenten; stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 5). Toen verzoekster bij haar tweede gehoor met deze laattijdige neerlegging werd geconfronteerd, antwoordde ze dat ze de documenten op het eerste gehoor vergeten was in het centrum en dat ze daarom gezegd had dat ze er geen had. Ze stelde verderop dat ze deze documenten bij haar initiële asielaanvraag ook niet bij had, maar toen uit schrik niets had getoond en niets had gezegd (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 5-6). Ten slotte stelde verzoekster dat haar was aangeraden niet te zeggen dat ze documenten had (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 6). Ter terechtzitting verklaart verzoekster dan weer dat zij haar identiteitsdocumenten vergeten was op het ogenblik van haar asielaanvraag in februari 2010.

2.7. Verzoekster weerlegt de feitelijke vaststelling niet dat zij haar identiteitsdocumenten niet *ab initio* heeft voorgelegd. Zij had deze documenten immers al ter gelegenheid van haar asielaanvraag op 25

februari 2010 moeten voorleggen. In haar verzoekschrift tracht verzoekster haar verzuim *a posteriori* te verschonen door de bewering dat zij haar identiteitsdocumenten slechts overlegde toen ze begrepen had dat ze de Belgische autoriteiten kon vertrouwen. Haar gebrek aan vertrouwen in de Belgische instanties valt echter moeilijk te rijmen met het verzoek aan diezelfde instanties om internationale bescherming en staat bovendien haaks op de medewerkingsplicht die op de asielzoeker rust. Bovendien beweert verzoekster zelf dat zij steeds haar correcte identiteit heeft meegedeeld, waardoor niet kan worden ingezien wat de reden zou zijn voor haar schroom met betrekking tot de neerlegging van deze documenten. Het feit dat deze documenten geen invloed hebben op de procedure en geen indicatie geven over de reisweg zoals verzoekster beweert, ontslaan haar niet van de plicht deze stukken van bij aanvang neer te leggen. Het gegeven dat zij tijdens het eerste gehoor op 23 maart 2010 op het Commissariaat-generaal omwille van menstruatiepijnen geen correcte antwoorden kon geven, wat aanleiding gaf tot een nota van haar raadsman en de stopzetting van het gehoor, heeft geen invloed op de medewerkingsplicht die op haar rust. De omstandigheden van het gehoor kunnen hoogstens de onduidelijkheid van de door verzoekster ingeroepen rechtvaardigingsgrond voor het niet eerder neerleggen van de documenten verklaren, maar zijn niet bij machte het verzuim *an sich* op te heffen. Voor zover verzoekster kan worden bijgetreden dat haar verklaringen tijdens het gehoor omwille van menstruatiepijnen gebrekkig waren, stelt de Raad vast dat zij ook daarna geen overtuigende rechtvaardigingsgrond aanbrengt voor de laattijdige neerlegging. Ook in haar verzoekschrift brengt zij hiervoor geen gegronde redenen aan. Uit de laattijdige neerlegging van haar identiteitskaart en verzoeksters weinig standvastige verklaringen hieromtrent, blijkt dat zij tekort is geschoten in de op haar rustende medewerkingsplicht.

2.8. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts in een bijlage bij haar verzoekschrift van 5 juli 2010, ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2010 voor het eerst gewag maakt van de verkrachting waarvan zij in augustus 2009 slachtoffer zou zijn geworden.

2.9. Wanneer een asielzoeker zijn persoonlijke asielmotieven slechts meedeelt nadat er een negatieve beslissing is getroffen, mag worden verwacht dat hij zwaarwichtige argumenten aanbrengt die dit initiële verzuim rechtvaardigen. Op grond van haar schriftelijke relaas besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers om zijn aanvankelijke weigeringsbeslissing in te trekken (zie punt 1.2.). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het gehoor aangaf dat zij haar persoonlijke problemen niet eerder kon meedelen op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal omdat ze door mannen werd gehoord (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 2). De Raad wijst er echter op dat vooraf naar haar voorkeur werd gepeild en zij hierop niet inging (stuk 5, eerder ingediend dossier, stuk 12, Verklaring). Tijdens het laatste gehoor gaf verzoekster verder aan dat zij haar persoonlijke vluchtmotieven niet eerder had verteld uit schrik dat haar schoonzus ervan op de hoogte zou geraken (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 9). Verzoekster stelt in haar middel dat er meerdere redenen zijn waarom verzoekster deze feiten niet eerder heeft aangebracht. Verzoeksters ongestaafde betoog over de visie op verkrachting binnen de islamitische cultuur, over haar vrees dat haar asielmotieven ter kennis zouden worden gebracht van haar familieleden en over het beperkte belang dat aan het antwoord op de vraag naar een voorkeur voor een mannelijke of een vrouwelijke tolk dient te worden gegeven, is geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekster somt *a posteriori* de eerder opgegeven motieven op en vult deze verder aan in een poging om de vaststellingen van de commissaris-generaal te minimaliseren. De Raad stelt echter vast dat verzoeksters betoog geen enkel zwaarwichtig argument bevat dat zou rechtvaardigen waarom zij niet van bij aanvang haar persoonlijke vluchtmotieven kon meedelen.

2.10. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.11. Voor zover verzoekster inzake het vastgestelde gebrek aan bewijs van de vervolgingsfeiten verwijst naar de redenen waarom zij niet van bij aanvang haar persoonlijke vluchtmotieven heeft meegedeeld, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de redenen voor het initiële verzuim een invloed zouden hebben op de bewijsvoering. De Raad stelt vast dat verzoekster ook nu geen enkel begin van concreet bewijs aanbrengt met betrekking tot de vervolgingsfeiten en het bewijs enkel gestoeld is op haar eigen weinig aannemelijke verklaringen.

2.12. Verzoekster tracht vervolgens de vastgestelde gebreken in haar verklaringen te rechtvaardigen door te wijzen op de verwarring waaraan zij ten prooi valt wanneer zij haar wedervaren voor de geest haalt en zij oppert dat in de eerste plaats dient te worden gekeken naar haar schriftelijk relaas dat ze aan haar eerste verzoekschrift had toegevoegd. Verzoekster merkt terloops op dat uit de motieven niet blijkt dat de commissaris-generaal dit stuk heeft laten vertalen terwijl het om een cruciaal stuk gaat. Er kan echter niet worden ingezien waarom uit de motieven van de bestreden beslissing zou moeten blijken dat het schriftelijke relaas van verzoekster door de commissaris-generaal werd vertaald. Op grond van de gegevens uit het administratief dossier stelt de Raad overigens vast dat de vertaling wel degelijk werd gevraagd (stuk 8, verzoekschrift en bijlagen, aangebrachte post-it) en dat de vertaling aan het bewuste relaas werd aangehecht (stuk 9, Documenten, bijlage bij verzoekschrift RvV met vertaling). Verzoekster betwist de correctheid van deze vertaling niet. Verzoeksters kritiek met betrekking tot de vertaling is bijgevolg volstrekt irrelevant.

2.13. Met betrekking tot verzoeksters beweerde verwarde toestand tijdens het gehoor, merkt de Raad op dat zij geen enkel medisch bewijs levert voor haar bewering dat haar verwarde toestand tot gevolg zou hebben dat haar verklaringen tijdens het gehoor gebrekkig zouden zijn. Bijgevolg kon de commissaris-generaal wel degelijk besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten op grond van tegenstrijdigheden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster aanvankelijk aangaf nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend (stuk 5, eerder ingediend dossier, stuk 11, Vragenlijst, p. 2, vraag 8). Naar aanleiding van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haalde zij enkel feiten aan van 2001-2002 en koppelde zij haar relaas aan dat van haar broer (stuk 5, eerder ingediend dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS 23/03/21010, p. 4-5). Slechts in haar eerste verzoekschrift bij de Raad en tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dat zij in augustus 2009 bij een huiszoeking door geüniformeerde en gemaskerde politie-agenten was verkracht. Verzoekster vertelde tijdens haar gehoor dat de politieagenten verzoekster bij de verkrachting uitdrukkelijk zouden hebben gezegd dat haar nogmaals hetzelfde zou overkomen wanneer zij het ongeboren kind zou laten verwijderen (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 11). Toen verzoekster echter geconfronteerd werd met de vraag hoe de agenten die haar net hadden verkracht wisten dat zij op dat moment zwanger was geworden, kon zij geen overtuigend antwoord geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 15). Verzoekster verklaarde ook zwaar te zijn toegetakeld door haar belagers en stelde dat haar baarmoeder was vernield, maar zij beweerde slechts na twee weken, toen zij vaststelde dat zij niet langer ongesteld was, een arts te hebben geraadpleegd (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 14). Verzoekster herinnerde zich evenmin de naam van de privé-arts die de abortus had uitgevoerd (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 13). Bovendien bracht verzoekster, hoewel haar uitdrukkelijk werd gevraagd zich volledig te laten onderzoeken en binnen de 5 dagen een attest met de bevindingen over te maken (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 02/09/2010, p. 14-15), tot op heden geen enkel omstandig medisch attest bij dat haar beweringen ondersteunt. Op 10 september 2010 maakte verzoekster een briefje over van Dr. D. waarin een andere arts wordt verzocht een dossier over te maken. Dit stuk bevat geen informatie over verzoeksters toestand. Ook het attest

van dr. D. dat verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, bevat geen concrete informatie en is zeker niet van aard om de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster over wat haar is overkomen om te buigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing zou voortvloeien uit haar verweer over het gebrek aan een goede communicatie met haar arts nopens het doel van het medisch onderzoek, waarbij ze verwijst naar het attest van Dr. D. Er kan evenmin worden ingezien hoe het feit dat verzoekster op doktersvoorschrift een bepaald antidepressivum neemt, een invloed zou hebben op de motieven van de bestreden beslissing.

2.14. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratief dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De schending van de materiële motiveringsplicht werd aldus niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN